

DIVADELNÍ Piknik

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

18. KVĚTNA 2013
číslo 7

V POROTĚ CHYBÍ ŽENA A SCÉNOGRAF

Rozhovor s ředitelkou KIS Hronov Marcelou Kollertovou, která letos do Volyně přijela na celou přehlídku.

Nebývalo zvykem, aby zástupkyně Jiráskova Hronova vydržela na celostátní přehlídce po celou dobu. Co se letos změnilo, že tu jste?

Občas jsem jezdila do Třebíče i do Děčína, spíš jen tak na chvíli, ne na celou dobu. Je pravda, že letos se něco trochu změnilo, jsem členkou programové rady na Jiráskův Hronov, takže je mou povinností shlédnout co nejvíc představení, a proto jsem tu. Pokusím se jet ještě na nějakou další přehlídku, ale samozřejmě nezvládnou všechny. Ale ostatní přehlídky jsou zaškatulkované tak, že jsou na nich nominace jasné, takže tam nebude takový problém. Letošní Jiráskův Hronov bude sestaven právě z nominací, takže nebude tak moc prostoru k tomu vymýšlet další program. Ale vzhledem k tomu, že jsme se dohodli, že do programu budeme umisťovat i představení, která budou doporučena i z této národní přehlídky, je dobré, abych je viděla. Nejenom kvůli tomu, abych viděla, jestli mají kvalitu, ale i z organizačního hlediska – třeba kvůli tomu, v jakém hracím prostoru budou.

A jak se vám druhý ročník Divadelního Pikniku líbí?

První víkend byl náročnější, inscenací bylo asi deset, byl to trochu maraton. Druhý víkend je volnější, mám tu taky víc známých, které ráda vidím a jsem ráda, že jsem tu s nimi mohla být.

Letos se v hledišti zdá být také hodně plno.

Vím, že národní přehlídky se přemísťovaly z důvodu, že na nich nebyla návštěvnost. Pokud si volynští zvyknou chodit, bude to jen dobře. Myslím ale, že většinu v hledišti zaplňují divadelníci, kteří tady mají odehráno, nebo teprve budou hrát, ale to je dobře, protože po setkávání divadelníků voláme. Je dobré, aby viděli, co dělá někdo jiný, a aby neměli klapky na očích a nedělali jen to svoje. Díky přehlídce mohou vidět i jiné žánry. Je zajímavé, že první víkend tady byl zaměřený na téma matka – dcera, druhý začal dost děsivým tématem zneužívání dvanáctiletých, takže jsem ráda, že se to zlomilo a přešlo na jiné téma, protože kdyby měl být celý víkend o zneužívání, byl by asi dost depresivní.

V rozhovoru pro Amatérskou scénu (2/2013) jste se starostkou Hronova Hanou Nedvědovou mluvily o nespokojenosti s výkonem loňské poroty. Co na ni říkáte letos?
My jsme loni porotu neviděly ani neslyšely. Jen jsme viděly inscenace, které přišly na Hronov, a měly jsme pocit, že jejich

kvalita nebyla dobrá. Dostaly jsme pak informaci, že nebylo z čeho vybírat. Takže nekritizuji porotu, která tady byla, ale samotný výběr, protože na volynskou přehlídku se vybíralo z 36 inscenací a tady jich bylo šestnáct, takže se třeba mohlo stát, že inscenace, které tu mohly být, tu nakonec nebyly.

Letos ale chodíte na všechny rozborové semináře. Píšete si i poznámky – děláte si hodnocení poroty?

Ne, píšu si, co říká porota, abych byla chytřejší a abych věděla, která představení potom vybere a jak na ně nahlížet.

A jak se tedy na porotu po vlastním zážitku letos díváte?

Když to řeknu na rovinu, chybí mi v ní žena. A druhá věc je, že mi v ní chybí scénograf. Na všech přehlídkách, co jsem kdy byla, vždy v porotě figuroval scénograf, a pokud to byla i přehlídka hudebního divadla, byla tam také někdo, kdo dělal do hudby nebo do tance. Tady je to samý dramaturg nebo režisér, a v tom vidím trochu rezervu. Ale myslím, že představení měla své kvality, nebylo tady nic, co by úplně propadlo, což je dobře. A v každé inscenaci byly herecké výkony, které byly více kvalitní a méně kvalitní, což ale u amatérů bývá.

A výkony poroty byly také kvalitní?

Myslím, že kdyby porotců bylo méně, a byla mezi nimi jedna žena, bylo by to třeba ještě lepší. Ale problém s tím nemám.

DIVADLO (bez záruky) PRAHA / režie: Gabriela Vlková
D. Harrower: BLACKBIRD

NA ZKOUŠKÁCH JSME SE NIKDY NELÍBALI

Rozhovor s hercem Petrem "Bláhou" Nejedlým

Existuje rozdíl mezi představením v Mostě a ve Volyni? Pracovali jste od krajské přehlídky na něm?

Dělali jsme na inscenaci, ale vůbec jsme si nebyli jistí, jestli je to k lepšímu nebo horšímu. Změnili jsme začátek a mně nyní tato část představení připadá trošku unylá. Diváci si možná mohou myslet, že herci vůbec neumějí hrát, ale asi to sem prostě patří. Asi to tak má být. Možná to dřív bylo lepší, nevím.

Jaké je hrát pro středoškolské publikum? V Mostě byli i mladší diváci...

V Mostě těch mladších bylo méně a dá se říci, že to byli vesměs divadelníci. Tady ve Volyni přišli na představení

především studenti a byla to skutečně zkouška peklem. Je fakt, že jsme tušili, kde se asi budou smát, a byli jsme na to připravení. Naštěstí jsme tedy nebyli překvapení.

Jaké to je, hrát takhle zápornou roli?

Možná je trochu záporná, ale pro někoho jsem kladas. Mně se to hraje dobře. Musím říci, že jsem rád, že v této hře hraji.

Jak probíhalo zkoušení? Přece jenom se jedná o poměrně dlouhý dialog dvou lidí, hodně textu...

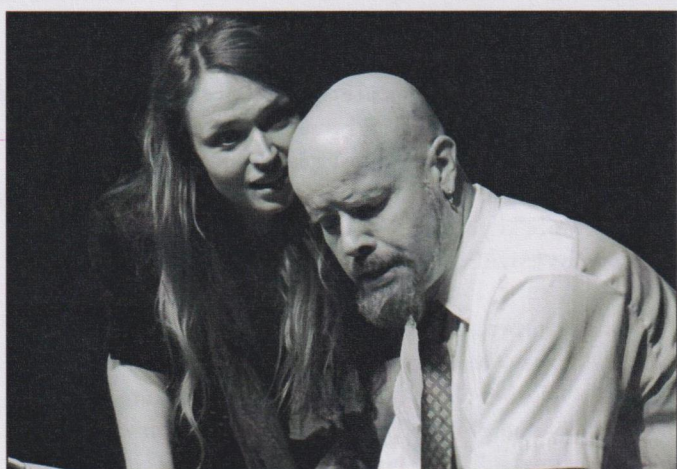
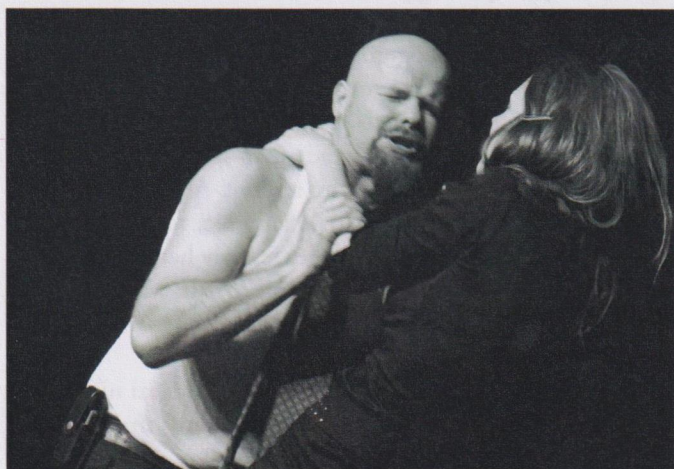
Zkoušeli jsme inscenaci poměrně dost dlouho. Myslím, že asi tak rok a půl.

Navíc tu intimní část, kdy se líbáme, jsme nezkoušeli vůbec, protože to se prostě nedalo. To hrajeme vždy až naostro. Na zkoušce jsme se vůbec nikdy nelíbili, takže jsme se nikdy nedostali k tomu, že bychom se začali smát a díky tomu ta část představení podle mě vypadá věrohodně.

Kde hrajete příště, kolik repríz máte naplánováno?

Příští týden hrajeme u nás v divadle Kámen v Praze, ale o dalších reprízách zatím nevím.

-saj-

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER O LÁSCE

Druhý festivalový pátek měl otevřít Divadelní soubor Jiráskova divadla inscenací proslulé komedie G. B. Shawa Pygmalion. Z důvodu vážného onemocnění v souboru nám ovšem zůstalo hronovské pojetí příběhu o tom, kterak chudá londýnská květinářka ke štěstí přišla, utajeno. Ke slovu přišli náhradníci. Konkrétně DIVADLO (bez záruky) PRAHA a jeho inscenace Blackbird.

Inscenace je cenná mimo jiné právě dramaturgickou volbou. Má-li se obor interpretačního činoherního divadla vyvíjet, musí se nutně vyvíjet i jeho dramaturgický zásobník. Činohra je neodmyslitelně spojena se slovem, s dramatickým textem. Není sporu o tom, že se právě interpretační činoherní divadlo může obracet i k textům klasickým, aby je znovu a znovu nově interpretovalo. To ale je a vždy bude jen jedna z cest. Vývoj činoherního divadla kráčí ruku v ruce s vývojem dramatické literatury. Každá významná éra má vedle významných režisérů a herců i své velké dramatiky. Divadlo (bez záruky) přivezlo do Volyně současnou hru současného skotského autora. Text, který klade otázky, týkající se světa takového, jaký nás bezprostředně obklopuje a před jakým bychom neměli zavírat oči.

David Harrover napsal tento bezesporu vynikající text z kraje milénia, světová premiéra proběhla v rámci edinburského festivalu, a v roce 2005 byla hra uvedena na West Endu. Roku 2007 získala autorovi prestižní cenu Laurence Oliviera. U nás v současnosti uvádí Blackbird Činohra Národního divadla v Praze.

Jde o dramatický příběh muže a ženy, které kdysi pojila velká láska. Láska, za kterou muž zaplatil několikaletým vězením coby pedofil. Otázka první: Může existovat skutečná láska mezi dospělým mužem a dívkou na pokraji ženství? Patnáct let se spolu neviděli. Ona však jednoho dne znenadání znovu přišla... Otázka druhá: Co je spojuje nebo může spojit dnes?

Taková je výchozí dramatická situace. Dramatický text vypráví příběh jednoho silného milostného vztahu jako napínavý psychologický thriller. Velmi zručně dává informace a konflikty. Rafinovaně klade do rovnováhy okamžiky napětí a chvíle uvolnění. To ovšem znamená značné nároky jak na herce, tak na režijní vedení. Proměny jednotlivých dramatických situací jsou určovány zdánlivě nenápadnými impulsy v proměně vztahu muže a ženy, pravdy a lži, lásky a pomsty, odcizení a sblížení. Představitelé dvou hlavních rolí pod vedením debutující režisérky Gabriely Vlkové velmi dobře zvládli základní herecko-režijní výklad. Přesto má inscenace v oblasti herecké interpretace své rezervy. Monika Fejglová jako nervově labilní Una zdatně kombinuje agresi se zranitelností. Bohužel nám svým hereckým jednáním dostatečně neobjasní, že prožila ve vztahu s Rayem skutečnou velkou lásku. A že tato velká láska prosakuje neodolatelně i do současnosti. Zejména její stěžejní monolog k tomu skýtá více prostoru, než kolik bylo naplněno. Petr „Bláha“ Nejedlý předvádí hbitý tanec mezi vejci respektive mezi pravdou a lží. Jeho zvláštní, místy až neurotizující pasivita postavě Raye sluší. Pokud ale není vědomá stavba role kombinována s dostatečně spontánním, nejlépe hraničním fyzickým jednáním, zůstává herec dramatické postavě cosi dlužen.

I přes všechny dílčí výhrady obohatilo Divadlo (bez záruky) Praha volynský Divadelní piknik o inscenaci, která živě a otevřeně řeší palčivé otázky naší doby prostřednictvím jednání přirozených postav v přirozeném prostředí, což naplňuje ryzí smysl činoherního divadla.

Luděk Horký

* Docela dobrý, takovejhle text si zapamatovat, to je podle mě docela výkon.

* Bylo to silný kafe! Nečekala jsem takový divadlo. Je to pro mě něco úplně nového.

* Moc se mi to líbilo, bylo to pěkný. Bylo to i aktuální. Jen, aby takových představení bylo víc.

* Zajímavé je, že během dvou dnů (vím, že dnešní představení přijelo místo hry Pygmalion) se opakovalo téměř totožné téma. Je zajímavé, co se v naší společnosti děje. Ve vypjatých scénách mě samozřejmě poněkud rušilo publikum, ale upřímně přiznávám, že kdybych byla v jejich věku, ve stejných místech se směji také. Jinak mám po představení, o čem přemýšlet, a to je pro mne vždycky důležité.

* Furt jsem čekal, že to bude ještě nějak pokračovat a najednou to utli. Jinak, herci dobrý, kvalitně hraný představení. Moc mě to bavilo.

DS Tyl Slaná / režie: M. Bašek

D. Wasserman: Přelet nad kukaččím hnízdem

ČLOVĚK SE PROSTĚ NEMŮŽE ROZDVOJIT

Rozhovor s Martinem Baškem, režisérem a představitelem hlavní postavy

Režírujete a hrajete i hlavní postavu, neměl jste strach z toho, že inscenaci neuvidíte z venku?

Ze začátku jsem z toho strach vůbec neměl, protože jsem si to neuměl představit. Po pár zkouškách jsem se toho úplně zděsil, protože člověk se prostě nemůže rozdvojit. Hodně mi v tom pomohli ostatní kolegové, hlavně Zdena Krejčí (hlavní sestra), která teď taky režíruje. Pomohli mě trošičku dostrkat tam, kde jsem si představoval, že bych měl být, ale neviděl jsem sám sebe, tak to udělali za mě.

Byli jste čerpat inspiraci ve skutečné psychiatrické léčebně, nebo máte nějakou vlastní zkušenost?

Ne, vůbec, jen filmovou. V tomhle jsem byl trochu striktní, měl jsem představu z filmu a hlavně z knížky. Věděl jsem, kdo jaký charakter je, podle toho jsem vybral lidi. A oni, kdyby byli v blázinci, určitě by tam sedli.

Jaký důvod jste měl pro převedení Přeletu na jeviště?

Moc se mi líbí film od Formana. Viděl jsem ho několikrát. Pak po letech, co jsem ho viděl poprvé, jsem dostal

knížku „Vyhodíme ho z kola ven“. Tam jsem viděl, že je to trochu jinak, než to bylo ve filmu. Líbilo se mi to mnohem víc. Rozhodl jsem se, že to předělám. Hlavní popud byl jeden kolega z herecko-režisérského kurzu, který hru před lety nastudoval se souborem a mě to ohromně nadchlo. Řekl jsem si, že to udělám.

Není vaše představení dlouhé?

Délka je ohromná. Je to děsná kláda. První problém byl sehnat lidi. Ani jich tolik nemáme, tak jsme sáhli i do spřáteleného spolku. A druhý problém byla délka, ale nedá se to ošidit. Příběh se musí převyprávět, aby nechyběl smysl, který má. Stojí tam rebel, což se nemusí všem líbit, ale přišel do nacistického lágru, kde vládla totalitní sestra a to by se nelíbilo asi nikomu.

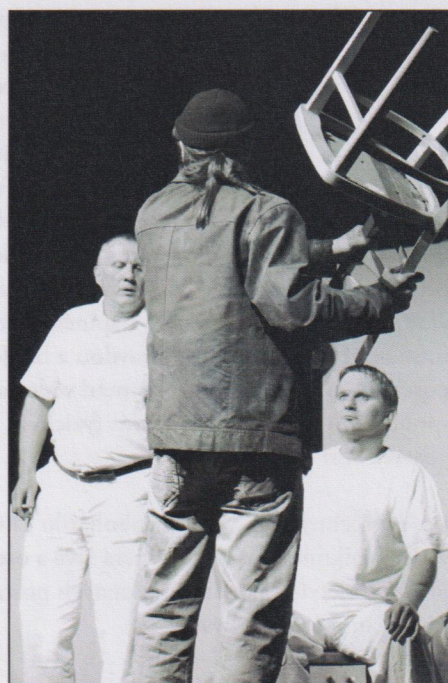
Sestra mi připadala celkem sympatická, to byl záměr?

Musí být pořád milá. Ztratí nervy až na konci první půlky, kdy ji úplně ignorují. Ona si musela pořád držet fazónu milé, mateřské sestry, i když je všechny drží pod krkem.

Zapomněla jsem se zeptat na něco zásadního?

Chtěl bych jen podotknout jednu věc. První popud byl sice ode mě, jsem režisér, dělal jsem také dramaturgii, ale celou hru dodělali všichni herci. Všichni to hráli ne podle toho, jak jsem jim to řekl, drželi se syžetu, ale dotvořili si postavy sami. Díky nim jsem tady.

-leh-

JE SILNÝ PŘÍBĚH VŠEMOCNÝ?

Není snad divadelního diváka, který by neznal příběh Randla Patricka McMurphyho a Velké sestry Ratchedové. Román Kena Keseyho, jenž u nás vyšel pod názvem *Vyhodme ho z kola ven*, se stal pro několik generací bestsellerem, o popularitě filmu Miloše Formana *Přelet na kukaččím hnízde*, který byl natočen v roce 1975 a získal několik Oscarů, ani nemluvě. Již rok po prvním americkém vydání knihy (1962) Dale Wasserman román zdramatizoval a od té doby je dílo častým hostem na divadelních prknech celého světa. A právem. Autorovi dramatizace se podařilo zachovat hlavní devízu původní literární předlohy, a tou je silný příběh o lidské touze po svobodě v mnoha podobách, z nichž nejmarkantnější je ona „macmurphyovská“.

A příběh je také centrem pozornosti inscenace Divadelního souboru Tyl Slaná, jejímž režisérem je Martin Bašek, který rovněž ztvárnil roli McMurphyho. Režie vypráví story v zásadě přehledně a bez dějových nesrovnalostí, ale, bohužel, také bez vlastního osobitého výkladu či interpretace. V žádném případě nejde o originalitu za každou cenu, jde spíše o to, jevištně sdělit, proč si inscenátoři předlohu vybrali a o čem je pro ně především, tj. o jejich vnitřním tématu, a s takto vymezeným záměrem realizovat jednotlivé situace, které na závěr složí tematizovaný celek. Při absenci takto stanoveného tématu jsme však sledovali pouze sled situací (tu více, tu méně zdařilých), ve kterých chyběly vědomě vybudované vztahy mezi jednotlivými postavami i vztahy k daným okolnostem příběhu a vytrácelo se žádoucí napětí.

Příznačně se to odrazilo na ústřední dvojici McMurphyho a slečny Ratchedové. Jejich pozice ve vzájemném souboji se v průběhu děje viditelně neproměňovaly, v podstatě zůstaly až do konce v podobě, v jaké byly při jejich prvním setkání nastaveny, vše bylo sděleno pouze informativně ve verbální rovině. Stejně tak (či podobně) dopadly i některé další postavy, např. stěžejnímu monologu Dalea Hardinga by prospěla důkladnější propracovanost v tom smyslu, aby jeho závěrečná slova na adresu sestry Ratchedové byla jeho organickým vyústěním, u sestry Flinnové nám zůstala utajena její základní funkce v inscenaci, atd. Z tohoto úhlu pohledu vyzněla nejlépe úloha Billyho Bibbita (Radek Šmíd) a Náčelníka Bromdena (Vlastimil Krejčí), jemuž však značně uškodila technicky nekvalitní nahrávka jeho vnitřních promluv. Ke cti všech představitelů pacientů léčebny nutno přičíst, že nepodlehli lákavé vnější charakterizaci a zachovali svým figurám lidský rozměr.

Inszenátorům nepomohlo ani ne příliš šťastné režijně-scénografické řešení, které neevokovalo uzavřenost (v doslovném i přeneseném slova smyslu) psychiatrické léčebny. Umístěním zamřížovaného okna mimo dohled diváků ani nemohla být navozena symbolika světa „uvnitř“ a svobodného světa „vně“. Otevřenost a snadná dostupnost „sesterny“ pak značně komplikovala jevištní uvěřitelnost děje. Divadelní soubor ze Slané nám převyprávěl silný příběh tak, jak jej Keseyho a Wassermanova textová předloha nabízí. Tento příběh nás mohl zasáhnout, to jistě, ale pouze v racionální rovině. K tomu, aby nás zasáhl i emocionálně a tudíž v plné intenzitě, však pouhá reprodukce textu nestačí, k tomu je nezbytný i výrazný vlastní tvůrčí vklad inscenátorů. A k tomu, bohužel, v tomto případě nedošlo. Příběh, byť sebesilnější, ke komplexnímu divadelnímu zážitku nestačí, prostě samotný příběh všemocný není...

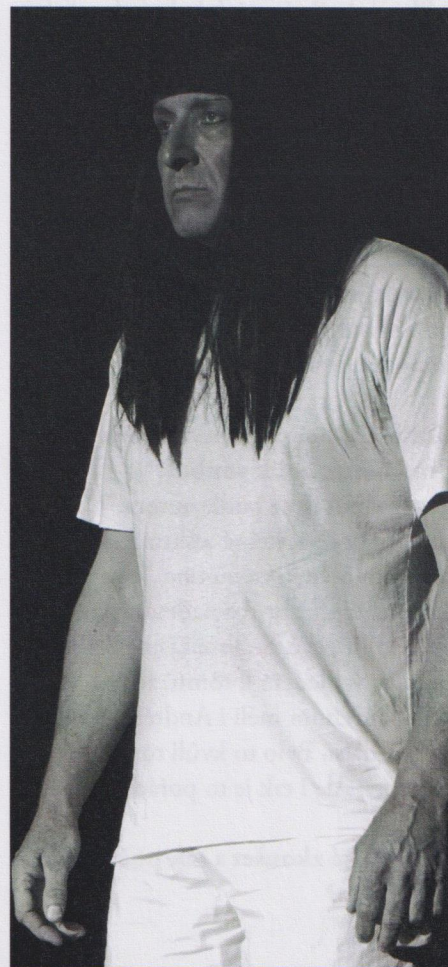
Milan Schejbal

* Ze všech představení, která jsem viděla na letošní Volyni, se mi tohle líbilo nejvíc. Bylo to celistvé.

* Já jsem polovičku prospala, tak vám asi nemůžu hodnotit celou hru. Ale líbilo se mi to, bylo to poutavé.

* Mně se to moc líbilo, měli to hezky udělané. Jen se to pomalu rozjíždělo, ale bylo to dobré.

* Nasazené tempo bylo přímo děsivě pomalé... všichni byli podobně oblečení, nedalo se rozlišit, jestli jsou cvoci nebo ti, kteří cvoky hlídají. Hlavní sestra měla celkem šmrnc, ale vedlejší sestra zase nedostala žádnou hereckou příležitost. Režisér asi trávil většinu času a na scéně. Koktající mě držel chvílema při životě. Nechápu, proč byl Indián vyřešen tím zvukem z repráku, a že to bylo úplně první, co jsme slyšeli.

Divadlo Dostavník Přerov / režie: Vlasta Hartlová
T. Pratchett, Z. Hilbert: Maškaráda

TEXT JSEM SE UČILA JEŠTĚ V AUTOBUSE

Rozhovor s režisérkou Vlastou Hartlovou

Nemohu se nezeptat na váš záskok...

Byl to opravdu záskok, který jsem vyfasovala ve středu. Nechtěla jsem děcka nechat ve štychu. Než aby se roli učil někdo jiný a cizí, bylo jednodušší, abych to vzala já. Už proto, že jsem inscenaci režírovala. Ovšem ta pís-menka jsem se musela naučit, protože jako režisér je všechna neznám. Bylo to skutečně dnes o nervy.

Naučila jste se to za dva dny?

Musela jsem. Ještě že cesta z Olomouce do Volyně je tak strašně daleká. Hltala jsem text ještě v autobuse.

Kolik z toho, co jsme viděli je Pratchett a kolik soubor?

Postupovali jsme podle autora. Trošku jsme to pochopitelně seškrtnali, aby-chom to nehráli celou noc. Je to hodně dlouhé, takže zhruba padesát stránek muselo jít pryč. Seškrtnali jsme i nějaké postavy vzhledem k tomu, že nás není tolik, abychom měli i Andrého, poli-cajty a další. Bylo to kvůli tomu, aby děj odsepal. Ale i tak je to pořád dlouhé.

Bylo těžké zkoušet s tak početným souborem?

Ani ne. Zkoušíme to plus minus půl roku s tím, že se scházíme jednou, dvakrát za týden. Těžké je dát celé představení dohromady, ale když to funguje, tak jsme rádi. Za každou reakci.

Zaujala mě hudební složka představení...

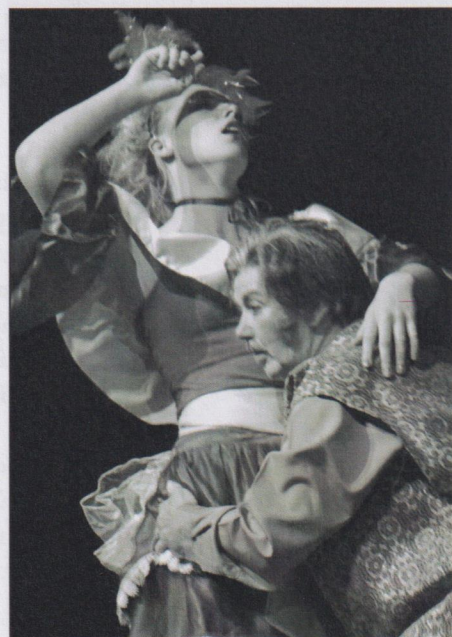
O tom vám nejvíc poví Zdeněk Hilbert (*zve k diktafonu pana Hilberta*). Bylo toho dost. Čistého času je v představení skoro hodina hudby. Máme spoustu mikroportů i ruchové mikrofony, nemáme totiž na to, aby porty mohli mít všichni. Zezačátku bylo docela těžké s tím vším pracovat. Vymysleli jsme si pár efektů. Všechno, co jste slyšeli, bylo v reálném čase. Žádný zpěv nebyl nahraný, vše se tvořilo na jevišti, byť některé hlasy byly morfované. Pán v kabině se určitě nenudil. (*opět se zapojila do rozhovoru paní Hartlová*) Nikdo se nenudil.

Kolikátou reprízu jste hráli? Tohle představení se přece musí dobře prodávat.

Myslím, že sedmou nebo osmou. Prodává se to skutečně dobře, ale

pouze tam, kde mají herci zázemí. Jevišťe musí mít šály, aby herci mohli přebíhat, měli rychlé převleky a podobně. Bohužel, proto to nemůžeme hrát ani v plenéru. Byla by vidět ta kuchyně. Někdy je zajímavé koukat, co se děje v portále, ale když chceme udělat nějaký efekt, tak je zapotřebí, aby divák neviděl všechno. Prodává se to dobře, ale potřebujeme jeviště, na které se vejdem.

-saj-

MUSÍME HRÁT, CO JINÉHO NÁM ZBÝVÁ

Šou mast gou ón. Opera je kouzelný, trochu směšný svět plný přetvářky a masek, ve kterém se musí hrát, i kdyby měl fantóm na forbíně stát. Fantóm, Fantóm opery. Když si slavný britský muzikálový skladatel Sir Andrew Lloyd Webber vzal před více než čtvrtstoletím na paškál operní téma (vycházejí přitom z francouzského románu Gastona Leroux z počátku dvacátého století), podařilo se mu přenést operu do muzikálového světa a vytvořit jedno z nejpůsobivějších děl tohoto hudebně-dramatického žánru. A když zhruba o deset let později britský spisovatel Sir Terry Pratchett ve svém románu Maškaráda – jenž byl již osmnáctým pokračováním jeho slavné série Zeměplocha – pojal operní svět jako ústřední téma, bylo jen otázkou času, kdy se Pratchettův dvorní divadelní adaptátor jeho románů Stephen Briggs, ujme právě tohoto „divadelně-operního románu“ a nabídne fantasistovým fanouškům možnost připomenout si svou oblíbenou četbu i na divadelní scéně.

A tak se každý potenciální inscenátor již patnáct let může ocitnout před nesnadnou otázkou, jak se divadelně vyrovnat s dramatizací populárního mnohamluvného čtiva, jež je založeno na podmanivém světě s promyšlenou demografií, s postavami seriálově přecházejícími z příběhu do příběhu, spleťtým dějem a s nesmírnou spoustou slovního humoru, který je jedním ze základních hybatelů zdrojového literárního díla. A které si dělá bujarou legraci z klisé operního universa.

Nepsal bych o těchto otázkách, kdybych v nich nespátroval obecnější problém, který ukazuje, jak záludné je s dílem T. Pratchetta na divadle nakládat. A to i přesto, že v případě inscenace přerovského Divadla Dostavník jde v mnoha ohledech o inscenaci zdařile vystavěnou, o jejímž diváckém úspěchu nelze pochybovat. Skalní fanoušky Zeměplochy nezklame (či snad alespoň zaujme), divákům, kteří se chtějí osvěžit, nabídne jistou porci zábavy v pestře lákavých kostýmech a s písničkami. A všechny, kdo někdy slyšeli o tom, že existuje opera – tedy takové to divadlo, ve kterém se „více zpívá a méně hraje“ než na divadle – může pobavit tím, jaké je to v opeře legrační, jak jsou v ní všichni komičti, jak předlouze umírají, jak se zpěvačky handrkují o role a jak všem záleží na tom, aby byli slavní.

To vše v přerovské inscenaci je v mnoha podobách. Kompaktní herecký soubor, jehož souhra slouží rovněž jako součást působivé dekorace, baví, zvládá slovní humor i pěvecké party. Střízlivě pojaté scénografické řešení, v němž ústřední roli hraje portál se dveřmi, který položen umí posloužit zároveň jako stylizovaný dostavník či průlez kdesi v útrobách opery, proměnami své pozice navíc velmi dobře dynamizuje prostor a jeho členěním napomáhá proměnám dějišť. Hudební složka zase zdařile pracuje s muzikálovým odkazem Webberova fantóma, přičemž v některých pasážích vtipně parodizuje principy operního (ale i muzikálového) světa.

Dohromady vzniká syntetické dílko, které (budeme-li volně parafrázovat titul knihy nedávno zesnulého slavného českého divadelního teoretika Iva Osolsobě) mluví, zpívá a (taky trochu) tančí. Maškaráda je show, která baví. Ale na druhou stranu si dovolím konstatovat, že by nemusela nutně být jediným místem, kde se diváci setkají s operou. Ona totiž taková dobrá opera není vůbec k zahození. Stejně jako dobrý muzikál. O něm ale Sirové Pratchett a (především) Webber vědí o poznání více než my Středoevropané.

Petr Christov

* Já nevím, mlčím a zírám. Úplně mě zaskočili. Do poslední chvíle jsem netušil, která z postav na jevišti je skutečným operním pěvcem a je hrozné, že ta jediná nesnáší operu.

* Osobně musím říct, že tohle se mi nelíbilo. Nebyl to můj styl.

* Bylo to moc hezké, takový odpočinkový páteční večer. Všichni si to hrozně hezky užívali a bylo to hodně poznat. Jejich energie byla něco kouzelného.

* Líbilo se mi to. Byli stateční. Myslím si, že si vybrali docela těžkou věc a že se s tím poprali pěkně.

* Bylo to parádní, Moc se mi to líbilo. Celkově.

* Lepší kousky bych snědl a horší bych pochoval. Přišlo mi, že Pratcheta bylo v inscenaci málo. Že šlo trošku o něco jiného.

...pokračování ze strany 1

Na začátku přehlídky jsme opět řešili finance – Piknik začínal bez příslibených peněz na účtu. V minulých letech měl s penězi problémy i Hronov, jak na tom bude letos?

V letošním roce to nevypadá špatně, dotace z ministerstva kultury by měla být ve stejné výši jako loni. Ale v minulých letech se stávalo, že i když jsme příslib na papíře měli, nakonec došlo ke krácení, takže dokud nebudou peníze na účtu, neuvěřím. Otázka je, jak se zachovají sponzoři. Rozpočet Jiráskova Hronova je 2,8 milionu korun, a když ministerstvo dá 700 tisíc, musím sehnat zbytek. Část jsou peníze od sponzorů, a pokud jim nenabídneme kvalitní představení, mohlo by se stát, že přestanou peníze dávat. Doufám, že se to nestane.

Systém výběru na Jiráskův Hronov se letos změnil, z národních přehlídek se opět nominuje. Ta změna přišla

v půlce sezóny a pořad o ní vlastně nikdo moc neví. Není divné měnit pravidla uprostřed sezóny? Myslím, že to bylo pozdě. Apelovali jsme na to už v říjnu, ale NIPOS potřeboval reakci odborné veřejnosti.

Ale v říjnu už je sezóna v plném proudu.

Myslím, že kdyby to bylo opačně, amatéři by to nepřijali, ale když se od doporučení vracíme k nominacím, je to lepší. Už před dvěma lety, kdy se nominace zrušily, jsem byla zastáncem toho, aby se vrátily. Takže jsme tomu návratu ráda a přála bych to i krajským přehlídkám. Asi se to mělo lépe zveřejnit, ale to asi nemůžu udělat já. Teď už se to mezi lidi dostalo. Uvidíme, jaký bude tento ročník, který je v tomhle směru zkušební. Doufám, že splní záměr, aby diváci na Hronově zůstávali déle a aby se jim tam líbilo. -das-

PROGRAM

Sobota 18. května 2013

10.00 Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie: Petr Matoušek
Voltaire, K. Fixová, M. Schejbal, P. Matoušek: Candide aneb Optimismus?

11.00 Divadelní pouť pro děti

13.00 Diskuse (Candide aneb Optimismus?)

14.00 Divadelní duo TOŤ Praha / režie: Ladislav Karda, Ondřej Zais
L. Karda, O. Zais: Televizor

15.30 Diskuse (Televizor)
16.30 Burke Cup 2013

19.30 Rádobydivadlo Klapý / režie: Jaroslav Kodeš
P. Shaffer: **Amadeus**

23.00 Diskuse (Amadeus)

Neděle 19. května 2013

10.00 HOST PŘEHLÍDKY
Geisslers Hofcomoeantien Kuks / režie: Petr Hašek
C. Gozzi: Láska ke třem pomerančům

12.00 Slavnostní zakončení
Divadelního Pikniku Volyně 2013
s vyhlášením výsledků, předáním ocenění a rautem - **na Městské plovárně (v případě nepříznivého počasí Na Nové)**

Zpravodaj XXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla
Divadelní Piknik Volyně 2013. Redakce: Lenka Huláková, Jan Švácha, David Slížek.
Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni. Náklad 100 výtisků.
Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis
České Budějovice.

SLOUPEK

GERONTTIME

Vždycky jsem si říkal, jak na to které divadlo hledí lidé věkově starší a zkušenější. Jestli se jim líbí mladí lidé, mladé postupy či mladická nerozvážnost. Tenkrát, před lety, jsem tímto způsobem přebíral slovník starců a bral všechny zkušené rady s rezervou sobě vlastní. A ejhle, je to tady! Blížím se inkriminovanému věku a mám tak jedinečnou možnost zažít pocity tehdejších starců na vlastní kůži.

Poznání číslo 4. – Paměť pomalu dosluhuje!!!

Mám-li si pamatovat, co se dělo v prvním jednání (při větších výpadech v první polovině) představení, musí být expozice díla naprosto přehledná. Jinak nejsem ději schopen porozumět. Následná kolize je pak pro mne kolizí virtuálních představ, krize směšná, peripetie nemožná a katastrofa neodvratitelná. Rázem se tak ocitám na jiném představení než moji mladší kolegové s dosud fungující pamětí.

Poznání číslo 5. – Ve střehu spolehlivě udrží kráska v hlavní roli!

Pryč jsou doby, kdy jsem mával rukou nad nabídkami společných večerů a následných snídaní. Dnešní sporadické kontakty s rádoby něžnějším pohlavím je však schopna nahradit pohledná herečka často se objevující na forbině. Rázem přestávám usínat a v duchu si namlouvám, že hraje jen a pouze pro mě. Málokdy se stane, že je moje pozornost otupena - představení tak v mé mysli získává na síle. Občas se mi zdá, že některá představení jsou zaměřena výhradně na muže zralého věku.

Poznání číslo 6. – Alkohol? Od sportu ke bře!

Všichni znáte situaci, kdy se několik alkoholem zaujatých jedinců snaží trumfnout jeden druhého v množství vypitého alkoholu. Na přehlídkách divadelního umění je to celkem běžný jev. Je to sport a dnes již s jistotou mohu říci, že je to sport mladých jater. Starší játra v klidu hrají hru na zkušené kaliče a čas od času vytvářejí dojem, že by mohla, ale už je to neláká. Láká, nemohla!!! -saj-